

Sygn. akt III AUa 1603/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Pierzycka-Pająk
Sędziowie	SSA Marek Żurecki SSO del. Anna Petri (spr.)
Protokolant	Beata Kłosek

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania K. F. (K. F.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach z dnia 12 czerwca 2015r. sygn. akt XI U 1685/14

1. **zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołania od zaskarżonych decyzji,**
2. **odstępuje od obciążenia ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/SSA M.Żurecki /-/SSA M.Pierzycka-Pająk /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1603/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony K. F. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 30 maja 2014r. i 24 czerwca 2014r., odmawiających mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Ubezpieczony domagał się ich zmiany i przyznania wnioskowanego świadczenia.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań. Podniósł, że co prawda ubezpieczony udokumentował wymagany okres składkowy i nieskładkowy, jednak rozwiązanie z nim stosunku pracy nie nastąpiło zgodnie z ustawą z 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2015r. Sąd Okręgowy w Katowicach zmienił zaskarżone decyzje i przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia przedemerytalnego od 25 lutego 2014r.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony urodził się (...) Od 2 sierpnia 2013r. do nadal jest zarejestrowany jako bezrobotny w Powiatowym Urzędzie Pracy w B., a od 16 sierpnia 2013r. posiadał prawo do zasiłku dla bezrobotnych. Sześciomiesięczny okres pobierania go upłynął 16 lutego 2014r. W tym czasie nie odmówił przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia. Dnia 24 lutego 2014r. ubezpieczony złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne. Organ rentowy przyznał, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym 40-letnim okresem składkowym i nieskładkowym.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, iż w okresie od 1 listopada 2008r. do 31 lipca 2013r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w P. w Czechach. Czeska instytucja ubezpieczeniowa potwierdziła, iż w tym okresie podlegał on ubezpieczeniom. Z uwierzytelnionego tłumaczenia z języka czeskiego oświadczenia o wypowiedzeniu mu umowy o pracę wynika, iż pracodawca dokonał go w związku z likwidacją zajmowanego przez niego stanowiska pracy, zmierzającą do zmniejszenia stanu zatrudnienia, w celu zwiększenia efektywności pracy.

Sąd I instancji uznał odwołania za uzasadnione. Powołał się na brzmienie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 170 z późn. zm.). Przewiduje on, iż prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy, niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 40 lat dla mężczyzn. Po myśli art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 149 z późn. zm.) przez „przyczyny dotyczące zakładu pracy” rozumie się m.in.: rozwiązanie stosunku pracy z powodu likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych.

Sąd Okręgowy uznał za nieuprawnione założenie organu rentowego, zgodnie z którym do rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy musi dojść u polskiego pracodawcy, by przesłankę tę uznać za spełnioną. Skoro bowiem ubezpieczony, będący obywatelem polskim, wykonywał pracę na terenie Unii Europejskiej i do rozwiązania z nim stosunku pracy z unijnym pracodawcą doszło z przyczyn leżących po stronie tego pracodawcy, to spełnia ostatnią przesłankę nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 19 września 2013r., III AUa 264/13, Lex nr 1381465).

Sąd I instancji podkreślił, iż na mocy postanowień Traktatu akcesyjnego, z dniem 1 maja 2004r. Polska stała się członkiem Unii Europejskiej oraz stroną obowiązujących w niej traktatów. Stąd, sądowa kontrola stosowania prawa obejmuje kontrolę pod względem zgodności z prawem wspólnotowym, które od 1 maja 2004r. stało się częścią obowiązującego w Polsce porządku prawnego. Do czasu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej w stosunku do państw członkowskich UE zastosowanie miały przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/01 z 14 czerwca 1971r. o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Natomiast, od 1 maja 2010r. obowiązuje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/04 z 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE L.2004.166.1, Dz.U. UE sp.05-5-72), które wiąże też Polskę.

W przeciwieństwie do rozporządzenia nr 1408/71 stosuje się je też do świadczeń przedemerytalnych, co wynika wprost z jego art. 3 ust. 1i. Z kolei, z mocy art. 5 tego rozporządzenia „Równe traktowanie świadczeń, dochodów, okoliczności lub zdarzeń”,

o ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej oraz w świetle wprowadzonych przepisów wykonawczych, zastosowanie mają następujące przepisy w przypadkach, w których

na podstawie ustawodawstwa właściwego państwa członkowskiego, zaistnieniu pewnych okoliczności lub zdarzeń przypisywane są określone skutki prawne, to państwo członkowskie uwzględnia podobne okoliczności lub zdarzenia zaistniałe w każdym państwie członkowskiego tak, jak gdyby miały one miejsce na jego własnym terytorium (art. 5b).

Skoro zatem rozwiązanie stosunku pracy z ubezpieczonym nastąpiło 31 lipca 2013r., tj. w czasie obowiązywania rozporządzenia nr 883/04, z powodu likwidacji jego stanowiska pracy przez czeskiego pracodawcę, tj. z przyczyny wymienionej w art. 2 ust. 1 pkt 29b ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, to w świetle art. 5b tego rozporządzenia

nr 883/04, Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie zdarzenie to wywołujące skutek,

jaki ustawa o świadczeniach przedemerytalnych wiąże z rozwiązaniem stosunku pracy

z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Sąd I instancji zauważył, iż spełnienie pozostałych warunków nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, wskazanych w art. 2 ust. 3 ustawy z 30 kwietnia 2004r., nie było kwestionowane przez strony.

Ponieważ w świetle art. 7 ust. 1 cytowanej ustawy z 30 kwietnia 2004r., prawo

do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej,

od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, a ubezpieczony złożył wniosek w dniu 24 lutego 2014r., stąd, z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone decyzje i przyznał mu prawo do tego świadczenia, począwszy od 25 lutego 2014r.

Apelację od tego wyroku wniósł organ rentowy.

Apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w całości, ewentualnie jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania oraz przyznania kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zarzucił mu naruszenie prawa materialnego, a to art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych oraz art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, poprzez niesłuszne przyznanie odwołującemu świadczenia przedemerytalnego, pomimo, że w momencie likwidacji zakładu pracy

był zatrudniony w Republice Czeskiej.

Apelujący nie zgodził się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, iż ubezpieczony osiągnął ponad 40-letni staż pracy wymagany do nabycia prawa do spornego świadczenia. Wskazał, iż wprawdzie świadczenia przedemerytalne zostały unormowane i zdefiniowane

w przepisach wspólnotowej koordynacji - art. 1x rozporządzenia nr 883/04, jednakże przepis art. 66 tego rozporządzenia wyłącza stosowanie art. 6 przewidującej zasadę sumowania stażu pracy w kilku państwach.

Tymczasem, jedynie z pracą na terenie Republiki Czeskiej staż pracy ubezpieczonego przekracza 40 lat. Bez tego okresu zatrudnienia ubezpieczony

nie spełnia wymogów stażowych. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych należy przy tym wyklądać ściśle.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy generalnie uznaje za własne ustalenia poczynione przez Sąd

I instancji, lecz nie podziela dokonanej na ich podstawie oceny prawnej zasadności odwołań ubezpieczonego.

Na wstępie zauważyć należy, iż sąd ubezpieczeń społecznych, rozpoznając uprawnienia danej osoby do określonego świadczenia, ma obowiązek ustalić wszystkie jego warunki, nawet gdyby organ rentowy w decyzji negatywnej ocenił tylko niektóre z nich,

bez rozpoznania pozostałych (tak wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 2006r., I UK 195/05, OSNP z 2007r., nr 3-4, poz. 55). W niniejszej sprawie zarówno w zaskarżonej decyzji,

jak i w toku postępowania przed Sądem I instancji organ rentowy nie tylko nie negował spełnienia przez ubezpieczonego wymogów stażowych niezbędnych do nabycia prawa

do świadczenia przedemerytalnego, ale wręcz wyraźnie przyznawał, że wymogi te zostały przez niego spełnione, z uwagi na osiągnięcie 40 lat, 2 miesięcy i 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Stąd też okoliczność ta nie stanowiła przedmiotu analizy Sądu I instancji. Skoro jednak w apelacji podniesiono zarzut nielegitymowania się przez ubezpieczonego niezbędnym stażem ubezpieczeniowym, przeto jego ustalenie podlegało kontroli Sądu.

Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy powołując się na brzmienie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz. U. z 2013r.,

poz. 170 z późn. zm.), do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego niezbędne jest posiadanie okresu uprawniającego do emerytury, wynoszącego co najmniej 40 lat

dla mężczyzn. Wbrew założeniom tego Sądu, wymóg ten nie został spełniony przez ubezpieczonego, co wykluczało możliwość nabycia przez niego prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Okolicznością sporną na etapie postępowania apelacyjnego było zaliczenie ubezpieczonemu do stażu uprawniającego do emerytury okresu zatrudnienia w Republice Czeskiej od 10 listopada 2006r. do 31 lipca 2013r., niezbędnego do osiągnięcia wymaganego stażu ubezpieczeniowego. Rozważenia wymagało zatem, czy okres ten jest okresem składkowym lub nieskładkowym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r.,

poz. 748 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną, do której odsyła przepis art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Analiza przepisów art. 6 i 7 tej ustawy, definiujących okresy składkowe i nieskładkowe, prowadzi do wniosku, iż okres tego zatrudnienia mógłby zostać uznany za składkowy, z mocy art. 6 ust. 1 owej ustawy jedynie, gdyby:

- w tym czasie ubezpieczony był pracownikiem na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, co wynika z jednoznacznego brzmienia art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 121 z późn. zm.) lub

- okres jego zatrudnienia i ubezpieczenia w Republice Czeskiej pozwalałby uwzględniać umowy międzynarodowe, na co wskazuje przepis art. 8 ustawy emerytalnej.

Tymczasem, w spornym okresie ubezpieczony ani nie pracował na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, ani też umowy międzynarodowe nie pozwalają mu uwzględnić tego okresu do okresu niezbędnego do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Kwestię zaliczania okresów zatrudnienia za granicą regulują przepisy prawidłowo powołanego przez Sąd I instancji rozporządzenia Rady Wspólnoty nr 1408/71 z 14 czerwca 1971r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U. UE.L. 71.149.2.), obowiązującego wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej, do której od 1 maja 2004r. należy też Polska.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia, stosuje się je do wszystkich ustawodawstw odnoszących się do działów zabezpieczenia społecznego, które dotyczą:

1. świadczeń w razie choroby i macierzyństwa,
2. świadczeń z tytułu inwalidztwa, łącznie ze świadczeniami służącymi zachowaniu

- albo zwiększeniu zdolności do zarobkowania,
3. emerytury,
 4. świadczeń dla osób pozostałych przy życiu,
 5. świadczeń z tytułu wypadku przy pracy i choroby zawodowej,
 6. świadczeń z tytułu śmierci,
 7. zasiłków dla bezrobotnych.

Wyliczenie powyższe ma charakter enumeratywny i jak wynika z jego treści, nie obejmuje świadczeń przedemerytalnych. Regulacja ta obowiązywała do momentu, od którego ma zastosowanie kolejne rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE.L. 04.166.1 ze zm.). Weszło ono w życie z 20 maja 2004r.

i jest stosowane od 1 maja 2010r., to jest od daty wejścia w życie przepisów wykonawczych: rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z 16 września 2009r., dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE.L. 2009r. 284.1). Tym samym, w świetle rozporządzenia Rady Wspólnoty nr 1408/71 z 14 czerwca 1971r., okres zatrudnienia ubezpieczonego w Republice Czeskiej od 10 listopada 2006r. do 30 kwietnia 2010r. nie był objęty koordynacją i z tej przyczyny, z mocy powołanego wyżej art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w związku z art. 8 ustawy emerytalnej, nie może być uwzględniony przy ustalaniu prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Z kolei, możliwość zaliczenia pozostałej części spornego okresu zatrudnienia ubezpieczonego od 1 maja 2010r. do 31 lipca 2013r. do okresu uprawniającego do emerytury, a tym samym do świadczenia przedemerytalnego, należy ocenić w świetle regulacji obowiązującego od tego czasu powołanego wyżej rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Z mocy art. 3 ust. 11 tego rozporządzenia, jego przepisy stosuje się do całego ustawodawstwa odnoszącego się do działy ubezpieczenia społecznego, dotyczącego świadczeń przedemerytalnych. Odnoszący się do nich przepis art. 66 tego rozporządzenia stanowi, że w przypadkach, w których stosujące się ustawodawstwo uzależnia prawo do świadczeń przedemerytalnych od spełnienia okresów ubezpieczenia i zatrudnienia, nie mają zastosowania przepisy art. 6. Tymczasem, właśnie przepis art. 6 jest jedyną regulacją pozwalającą na sumowanie okresów ubezpieczenia w różnych państwach członkowskich. Przewiduje on, że o ile omawiane rozporządzenie nie stanowi inaczej, właściwa instytucja państwa członkowskiego, której ustawodawstwo uzależnia nabycie prawa do świadczeń od spełnienia okresów ubezpieczenia i zatrudnienia, bierze pod uwagę w niezbędnym zakresie okresy ubezpieczenia i zatrudnienia spełnione na podstawie ustawodawstwa każdego innego państwa członkowskiego, tak, jakby były to okresy spełnione na podstawie stosowanego przez nie ustawodawstwa.

W świetle powołanych regulacji, nie może budzić wątpliwości fakt, iż żaden okres zatrudnienia ubezpieczonego w Republice Czeskiej od 10 listopada 2006r. do 31 lipca 2013r. nie został de facto objęty wspólnotową koordynacją. Tymczasem, w świetle cytowanego już art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w związku z art. 8 ustawy emerytalnej, jedynie regulacje unijne mogły dawać podstawy do sumowania okresów zatrudnienia w różnych państwach członkowskich. Wyłączenie w tych regulacjach takiej ewentualności, w odniesieniu do prawa do świadczenia przedemerytalnego i brak przepisów prawa polskiego, które by na to zezwalały, wyklucza możliwość zaliczenia powyższego zatrudnienia do okresu, od którego zależą uprawnienia emerytalne, a co za tym idzie, uprawnienia do dochodzonego świadczenia.

Takie samo stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 31 września 2010r. (III AUa 666/10, nie publikowany), wydanym w analogicznej sytuacji faktycznej, wskazując, iż z przytoczonych wyżej przyczyn,

okres zatrudnienia ubezpieczonego w Irlandii nie może być uwzględniony do ustalenia uprawnień do świadczenia przedemerytalnego, zarówno w zakresie stażu, jak i w zakresie przyczyn rozwiązania stosunku pracy. Podobne stanowisko prezentuje doktryna prawa. W komentarzu Krzysztofa Ślebzaka do art. 66 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004r. wskazano, iż z uwagi na jego brzmienie, w praktyce świadczenia przedemerytalne

nie podlegają wspólnotowej koordynacji. Wskazane przepisy muszą przy tym być wykładane ściśle, co oznacza prymat wykładni językowej w odniesieniu do pozostałych metod wykładni, w tym wykładni systemowej i wykładni historycznej lub celowościowej (tak uchwała Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2008r., I UZP 6/08; OSNAPiUS 2009 nr 9-10, poz. 120).

Tym samym, pomimo trafnego uznania przez Sąd I instancji, iż ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu ustawy

o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, nie spełnia on wymienionego

w powołanym wyżej art. 2 ust. 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych wymogu osiągnięcia co najmniej 40 lat okresu składkowego i nieskładkowego. Po wyłączeniu okresu zatrudnienia w Republice Czeskiej, posiada on jedynie 33 lata, 5 miesięcy i 22 dni takich okresów, co sprawia, że nie może nabyć uprawnień do świadczenia przedemerytalnego.

Na uwagę zasługuje przy tym fakt, iż przedmiotem analizy Sądu I instancji nie było posiadanie przez ubezpieczonego statusu bezrobotnego w istotnej z punktu widzenia art. 316 § 1 k.p.c. dacie wydania wyroku. Przepis ten wymaga, by sąd wydał wyrok, biorąc pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Jak wynika tymczasem z zaświadczenia Powiatowego Urzędu Pracy w B. z dnia 1 kwietnia 2016r. (k. 45), wydanego na żądanie Sądu Apelacyjnego, ubezpieczony był w nim zarejestrowany, jako bezrobotny od 2 sierpnia 2013r. do 12 sierpnia 2014r. Tymczasem, zgodnie z brzmieniem art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, przysługują one osobie nadal zarejestrowanej, jako bezrobotna. Nieposiadanie tego statusu w dacie wydania przez Sąd

I instancji wyroku 12 czerwca 2015r. dodatkowo wyklucza możliwość nabycia prawa do tego świadczenia.

Skoro zatem, wbrew założeniom Sądu I instancji i wymogom przewidzianym

w art. 232 k.p.c., ubezpieczony nie wykazał, iż osiągnął 40 lat okresów uprawniających

go do nabycia emerytury, a dodatkowo - że nadal jest zarejestrowany, jako bezrobotny, przeto brak było podstaw do przyznania mu dochodzonego świadczenia. Wniosku o braku wymaganego stażu ubezpieczeniowego nie zmienia fakt, iż do momentu wniesienia apelacji, okoliczność ta nie była kwestionowana przez organ rentowy.

Mając powyższe na względzie, wobec trafności zarzutów podniesionych przez apelującego, z mocy art. 386 § 1 k.p.c., należało zmienić zaskarżony wyrok i oddalić odwołania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w związku

z art. 391 § 1 k.p.c., uznając, że zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek uprawniający do odstąpienia od obciążenia ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego

w postępowaniu apelacyjnym, co wynikało z konieczności uwzględnienia poczucia sprawiedliwości (tak też postanowienie Sądu Najwyższego z 14 marca 2013r., I CZ 108/12). Podkreślić bowiem należy, iż gdyby nie wyraźne przyznanie przez organ rentowy

w postępowaniu przed Sądem I instancji, iż ubezpieczony posiada staż wymagany do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, okoliczność ta stanowiłaby już przedmiot analizy tego Sądu i ubezpieczony albo nie zaskarżyłby tego wyroku, albo też czyniąc to, naraziłby się na konieczność ponoszenia kosztów zastępstwa procesowego przeciwnika procesowego. Skoro zatem konieczność wniesienia apelacji nie została wywołana przez ubezpieczonego, lecz wynikała wyłącznie z zaniedbania organu rentowego, przeto ubezpieczony nie może ponosić kosztów zastępstwa procesowego.

/-/SSA M.Żurecki /-/SSA M.Pierzycka-Pająk /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR